

‘Een fantasievolle omgang met verdriet vind ik mooi’

JOS VAN DER BURG

Cinekid opent vandaag met *Het leven volgens Nino* van Simone van Dusseldorp, over de achtjarige Nino die zijn moeder verliest. “Je moet het dragelijk houden voor kinderen. Een beetje hoop geven.”

Het jochie Nino heeft het geweldig naar zijn zin met zijn oudere broer en ouders die dol zijn op elkaar. Zijn zorgeloze wereld stort in als zijn moeder op zijn achtste verjaardag verongelukt. *Het leven volgens Nino* doet een tearjerker van jevelste vermoeden, maar wat regisseur Simone van Dusseldorp (1967) in het script van Urszula Antoniak (*Nothing personal*, *Code blue*) aansprak, was dat het dat juist niet was.

“Nino zoekt steun bij zijn konijn, dat hij hoort praten. Zo’n fantasievolle omgang met verdriet vind ik mooi, want ik ben niet van het sociaal-realisme. Ik ben een beelddenker en wil mijn eigen vocabulaire maken.”

Van Dusseldorps kinderfilms en tv-series (*Otje*, *Kikkerdril*, *Briefgeheim*) draaien om fantasie, vitaliteit en verbeelding. Het zijn de wapens waarmee de jonge personages problemen te lijf gaan. Uitzichtloze, inktzwarte ellende treffen we niet aan in Van Dusseldorps werk. “Je moet het dragelijk houden voor kinderen. Een beetje hoop geven.”

Dat ze meteen voor het script viel, komt doordat ze zich in Nino herkent. “Op mijn tiende verdronk mijn buurjongetje, hij was mijn beste vriendje, tijdens een schoolreisje in een zwembad. Ik herinner me dat ik in de periode erna veel tekende en las. Dat was fijn, want dan hoefde ik niet in de realiteit te zijn. Misschien moet ik dit helemaal niet vertellen, want het klinkt al snel zielig en dat wil ik niet. Het gaat mij om de veerkracht die ik als kind had en die ik in de film herken. Hij laat zien hoe fantasie kan helpen bij het opvangen van een knal in je leven.”

Dat Van Dusseldorp veel ervaring heeft met het regisseren van kinderen is te zien aan het spel van Rohan Timmermans. De jongen, die drie jaar geleden te zien was in de kinderfilm *Dolfje Weerwolfje*, overtuigt als stoere én kwetsbare Nino. Casting is essentieel, zegt ze. “Je moet weten of zo’n jongetje het volhoudt. Beleeft hij er plezier aan? Hij moet een beetje een diehard zijn, maar ook gevoelig. Maar niet te gevoelig, want hij moet ook tegen de stress op een set kunnen.”

Lastiger was het regisseren van de vijf identieke konijnen die nodig waren voor de konijnenrol. “Het was een enorm gedoe. Soms was ik iets minder geduldig met de konijnen dan andere crewleden. Een konijn blijft namelijk niet braaf stilzitten. Als we dat toch wilden, pakten we een ander. Ze hadden alle vijf een ei-

Simone van Dusseldorp: ‘Het ideale gezin bestaat niet.’

FOTO MATS VAN SOOLINGEN

gen karakter. het ene konijn was nieuwsgierig, maar er was ook een slome. In de film herken ik ze alle vijf, maar het publiek hopelijk niet.”

Ook lastig was dat een deel van de film werd opgenomen in een huis in een steile straat in Luik. “We zouden in een huis boven in die straat fil-

‘We gebruikten vijf identieke konijnen, een enorm gedoe’

men, maar de bewoners wilden op het laatst hun huis niet uit. We vonden toen een huis halverwege de straat, maar daar kon je niet met een auto komen. Alles moest naar boven worden gesjouwd.”

“De crew heeft mij wel eens verwent, maar ik wilde er per se filmen, omdat het zo’n prachtige plek was, die iconische beelden opleverde.” Dat een deel van de crew Vlaams was, heeft Van Dusseldorps kennis van de Nederlandse mentaliteit vergroot. “Wij zijn ontzettend bot. Als ik iets recht voor zijn raap zei, keken

Vlaamse crewleden zó dat ik dacht: als ik voortaan weer iets wil, moet ik het toch anders verpakken.”

Tussen de regels door levert de film kritiek op de gedachte dat er zoiets als een gelukkig modelgezin bestaat ‘Uw gezin verdient onze hypotheek,’ staat onder een wezenloze foto van een gezin op een billboard.

Van Dusseldorp: “Dat vind ik leuk om te laten zien, want waarom zou je aan de norm van het modelgezin moeten voldoen? Ben je liefdeloos en slecht voor je kinderen als je er niet aan voldoet? Trouwens: het ideale gezin bestaat niet.”

Wat wel bestaat, is de dood in Nederlandse jeugdfilms: die komt opmerkelijk vaak langs. “Vooral moeders gaan dood. Kijk naar *Kauwboy*, *Pijnstillers* en *Dummie de mummie*. Veel dode moeders, maar geen dode vaders. Interessant toch? Ik denk dat het komt doordat een dode moeder het ergste is dat een kind zich kan voorstellen. En kinderen houden nu eenmaal van films met groot drama. Ik zie het bij mijn dochter van twaalf. Als zij geen verdriet of echte spanning voelt, vindt ze het kinderachtig.”

Cinekid, t/m 18/10, www.cinekid.nl